

LAIVAS

No. 5. Metai X

Sausio-Jan. 25, 1930

ETSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

III. SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Evangelija

MATO 8, 1-13.

NUO metu, kada Jėzus nužengė nuo kalno, jį sekė daug minių. Ir štai, raupsuotas priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, gali padaryti mane nesuteptą. Jėzus, ištiesęs ranką, prisilietė jo ir tarė: Noriu, buk nesuteptas!

Ir tuojau jis pagijo iš savo raupsų. Jėzus gi jam tarė: Veizdėk, kad niekam nesakytumei; bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk dovaną, kurią yra išakęs Mozė, jiems paliudyti. Kuomet jis ėjo į Kaparnaumą, prie jo prisiartinio šimtininkas ir meldė jį sakydamas: Viešpatie! mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kan Kinasi. Jėzus jam tarė: Aš atesiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tark tiktai žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus, po valdžia pastatytas, ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis eina; kitam: Ateik, ir jis ateina; ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdėdamas tai Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: Ištikrųjų, sakau

Lekcija.

ROM. 12, 16-21.

ELAIKYKITE patys savęs išmintingais. Niekam piktumu už piktą neatsimokėkite; rupinkitės tuo, kas gera, ne tik Dievo akyvaizdoje bet ir visų žmonių. Jei gali buti, kiek nuo jūsų pareina, bukite taikoje su visais žmonėmis. Nekeršykite patys, mylimiausieji! bet duokite vietos rustybei; nes yra parašyta: Mano kerštas; aš atsilyginsiu, sako Viešpats. Taigi, jei tavo neprietelis alksta, papenėk jį; jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes tai darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. Neįsiduok apgalėti savęs piktumui, bet apgalėk piktą gerumu.

ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje, draug su Abraomu, Izaoku ir Jokubu; karalystės gi vaikais bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo.

Šimtininkui gi Jėzus tarė: Eik, ir tebuna tau, kaip tikėjai. Ir tą pačią valandą tarnas pagijo. Jums, aš neradau taip didžio tikėjimo Izraelyje. Taigi, aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų

“Kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis žmogaus Sunus, atėjęs savo Tėvo ir šventųjų angelų didenybėje.” (Luk. 9, 26).

“Šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirėgei?” (Luk. 12, 20).

“Kame jūsų turtas, ten ir jūsų širdis” (Luk. 12, 34).

“Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elgkitės kaip vyrai ir bukite stiprūs. Visa, ką jūs darote, tebunie daroma meilėje” (I Kor. 16, 13-14).

“Tu iš ten neišeisi, iki nebusi užmokėjęs paskutinio skatiko” (Luk. 12, 59).

“Kas-gi išsigins manęs žmonių akyvaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akyvaizdoje” (Luk. 12, 9).

Šv. Tēvas Ir Pasaulis.

Šv. Tēvas turi mažiausią pasaulīje valstybēle, bet jis yra didžiausias pasaulīje valdovas arba, teisingāu īssī-tariant, skaitlingāusīju pavaldīnīju tēvas.

Jokia pasaulīje valstybēs valdžia neturi tiek pavaldīnīju.

Visos beveik pasaulīnēs valdžios turi santykiu su šv. Tēvu. Jos rūpinasi juos īslaikyti gražiai.

Nekartā tarp nekatalīku valdovū ir šv. Tēvo yra didžiai nuoširdžīju artīmū santykiu.

Štai neseniai spauda paskelbē Vokietījos Prezidento von Hindenburgo laiškā šv. Tēvui ir šio laiškā von Hindenburgui.

Štai tū laiškū tekstas:

“Jūsū Šventenybē,” taip skamba Prezidento laiškās, “šventi dabār savo 50 metū kunigystēs jubiliēju. Turiu garbēs, Jūsū Šventenybē, priē tos progos sudēti savo asmenīnīus sveikīnīmus, o lygiai ir valstybēs. Jūsū Šventenybe, teapvainikuojā Visagalis Jūsū senatvē vaisīngāusīais darbais ir te-suteikia, Jūsū Šventenybei gausīju Savo palāiminīmū nenuilstantīemš Jūsū pavaldīnīams.

Aš īgalīojāu savo atstovā priē Šventojo Sosto, Dr. von Bergen'a, īteikti Jūsū Šventenybei šī laiškā ir žodžiu īs-reikšti tuos jausmus, kurie pripīldo ma-no širdī priē tos progos.

Kaipo manō susīinteresāvimo ir priētelīškū jausmū ženklā teikis priē-mti īs gerbiāmojo ambasadoriaus rankū visā stalo uždengimo setā, padarytā Valstybēs Porcelenos Dirbtuvēje Berlyne, duplikatā to seto, kuris buvo padarytas Prūsījos Karaliui, Fridrikui II.

Su geriausīais velījīmais Jūsū Šventenybei aš jungīu savo didžīā pagarbā ir tikrā bičiulystē.

Šv. Tēvo Atsakymas.

Šventasis Tēvas ī von Hindenburg'o laiškā atsakē šīaip:

“Aukštāi Gerbiāmas Pone: sveikīnu ir velīju sveikatos. Jūsū Ekscelencija, Vokietījos ambasadoriūs šv. Sostui, padarē Mums daug didžio džiaugsmo, īteikdamas Jūsū laiškā, kuriame Jūsū Ekscelencija, velīji man laimēs ir gero šīame 50-ties metū kunigystēs jubiliējuje, ir pridavē dovana, tā nepaprastā, stebētīnā darbā, kurī Tamista ir Vokietījos žmonēs īs savo gerumo man priē tos laimingos progos, paskyrēte. Abu dalyku — didžios vertēs dovana, kuri stovī dailēs gražāusīju īsdirbīnīju eilēje, lygiai ir tas Jūsū žygis ir Tamistos ir Vokietījos žmoniū sudēti šv. Sostui pripīldē Mūsū širdī didžiausīju patenkinīmu. Todēl, Mes atkartojāme ir īs naujo tvirtīnāme šīame laiškē savo nuoširdžiausīos padēkos jausmus, kuriuos mes pareīskēme jūsū ambasadoriui.

Pilnam tos dēkingumo dvasios Mums malonu melsti Visagali Dievā, kad Jis globotū Tamistā ir Tamistos mylimus žmones savo visagalybe, laimīntū ir vienytū su Mumis tobula meile.”

—o—

Toki tai gražūs santykiai tarp nekatalīko valdovo ir nepilnai katalīkiškos šālies su šv. Tēvu. Daug juose nuoširdumo ir grynai žmogiškū jausmū, ne politikū, diplomatu.

Tokiū jautriū santykiū galimā pastebēti ir daug daugiau tarp nekatalīku žymīju žmoniū ir šv. Tēvo.

Kaip tat gražūs santykiai turētū būti katalīku su šv. Tēvu, savo dvasios aukščiausīju Vadu!

Bet de jā! Daug katalīku daug me-

nčiau supranta Šv. Tėvo reikšmę sau ir pasauliui, negu daugelis ne-katalikų.

Suklydę katalikai pasirodo niekšiški iš atžvilgio į Šv. Tėvą.

Nestebėtina. Kaip nupuolę angelai tapo velniais ir didžiausiais Dievo priešais, taip atpuolę katalikai pasidaro pilni velniškos dvasios ir yra biau rūš Bažnyčios ir Šv. Tėvo priešais.

Kentėtojų Karalienė.

(Mąstymui mintys).

“Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys.” (Luk. 2, 35).

Pasaulyje pastovaus džiaugsmo nėra, kadangi ant žemės nėra tikros laimės. Šv. Dievo Motina džiaugėsi Simeono padėkos giesme Viešpačiui, bet štai jisai, laikydamas brangiausią Kūdikelį savo rankose ir gražindamas jį Nekalčiausiai Panelei, pasako baisią tiesą, — skausmų kalavijas pervers jos sielą, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys. Nekalčiausiai Motinai teks kentėti kartu su Išganytojomis. Ji užtat praminta Kentėtojų karaliene, nes niekas daugiau skausmo nepakėlė, kaip šv. Marija, Jėzaus Motina.

Kuomet prisimenama josios Sūnelio gerumą, Išganytojo kentėjimų didumą, — net Jam mirštant niekas nenorėjo paduoti vandens lašo, o actu girdė, ir nei motinai neleido jam to skausmo valandoje patarnauti, taip-gi pažeminančią ant kryžiaus tarp piktadarių mirtį ir galutinai Jėzaus skausmų žiaurumą, — suprasime bent kiek, ką reiškė šv. Panelei pirmasis pasakymas Simeono tos skaudžios tiesos.

Tasai skausmų kalavijas, josios pažinimas Atpirkimo tiesos ir neišreiškiamas skausmingas motinos abejojimas dėl mieiliausio Sūnaus mirties, — tai buvo tas kalavijas, apie kurį Simeonas kalba.

Tamė Simeono pasakyme taipgi matome V. Dievo Apveizdą. Dievas ruošia

šv. Motinos sielą prie naujų ištyrimų, prie naujų vargų. Nes Erodas jau sumanęs nedorą žingsnį.

Atsimink, kiek daug kartų V. Dievas paguodos valandomis tave aplankė, kiek kartų maldoje tavo sielą pas save į dangų paėmęs trumpai valandžiukei, suteikė neapsakomo džiaugsmo. O paskui Jisai tau duodavo gerti iš ašarų ir skausmų taurės, prispausdamas liga, skausmais, nepavykimais ir išorinėmis nelaimėmis, o net kartais atrodė, it visai pasitraukęs nuo tavęs. Geriausias tavo Dangaus Tėvas visados yra su tavim, kol tu nuo Jo nepabėgsi, sunkiai Jam nusikalsdamas, o kitu laiku, Jis nuolatos arti prie tavęs. Jisai Nekalčiausiai Panelei, nei kokios asmeninės kaltės nei bausmės neturinčiai, ruošia didelio skausmo valandas ir net tokias, dėl kurių ją žmonės vadina Kentėtojų Karaliene. Visai tinka mums kentėti už savo kaltes ir tuomi atsisteisti Dievui.

Malda. Viešpatie Dieve, per Nekaltai Pradėtosios Marijos rankas, aukojau Tau visa save, su kūnu ir siela, su visomis mano pajėgomis, trokšdamas atsisteisti Tavo begalinei meilei savo meile ir kentėjimais dėl Tavo Šv. Vardo. Tu esi mano geriausias Tėvas ir ką tik leisi, mano išganymui patarnaus.

Pasiryžtu pilnai atsiduoti Dievo valiai ir Dievo Apveizdos patiektų skausmų nebijoti.

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

7. Krikščioniškasis apsimarinimas.

Krikščioniškasis apsimarinimas yra tai veiksmų eilė, kurių pagalba žmogus stengiasi savo kūno pojučius ir sielos galias paduoti teisingo protavimo ir tikėjimo reikalavimas. (palyg. „Kristaus Patarimų Keliais“ p. 106 ir toliau).

Apsimarinimas nėra tikrumoje ypatingoji dorybė, bet paskatinimas ir moralė. Jėga, būtinai reikalinga daugeliui dorybių pažadinti, o ypač tvirtybei ir susitvėrimui. Apsimarini- mai žmoguje pasireiškia dvasinė kova, apie kurią daug rašo šv. Povilas apaštalas, kova tarp seno žmogaus sulig Adomu ir naujo žmogaus sulig Jėzumi Kristumi. Jisai sako:

„Kūnas geidžia prieš dvasią, dvasia gi prieš kūną; nes tuodu yra kits kitam priešingu,” (Gal. 5, 17). „Nusivilkite nuo savęs senąjį žmogų su jo darbais ir apsivilkite nauju, tuo, kurs yra atnaujinamas pažinimui, einant paveikslu to, kurs jį sutvėrė” (Kolos. 3, 9-10). „Mes juk žinome, jog senasis mūsų žmogus yra draug prikaltas ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmingas kūnas ir kad mes daugiau nebevergautumėm nuodėmėms.” „Aš tiesa, gerėjuos Dievo įstatymu, žiūrint vidujinio žmogaus, bet matau savo nariuose kitą įstatymą, pasipriešinantį mano proto įstatymui ir darantį mane belaisvį nuodėmės įstatymo, kurs yra mano nariuose.” (Rom. 6, 6; 7, 23.).

Senasis žmogus, apie kurį kalba Apaštalas, tai suprantama čia žmogaus blogųjų palinkimų rinkinys. Tuos palinkimus atjaučia žmogus savyje. Jų sutvarkymą ir apmarinimą dažnai vadinama yra senojo žmogaus mirtis šv. Povilas ap. sako: „todėl mes nenustojame drąsos; nes nors viršutinis mūsų žmogus genda, tačiau vidujinis atsinaujina iš dienos į dieną” (2 Kor. 4, 16). Tasai vidujinis arba naujas žmogus — tai krikščionis, kuris pavergė savo bloguosius palinkimus, gyvendamas

seka Jėzų Kristų, kuris iš tikrųjų dvasia pasidarė naujas, pradėjo šventėjimo kelią ir pasidarė žmogiškosios prigimties kilnus pavyzdys.

Krikščioniškasis apsimarinimas taipgi yra vadinamas kitais vardais, pav.: savęs atsižadėjimas, savęs nekentimas, savęs pergalėjimas ir t. t., bet visa tai nereikią, savo žmogiškos prigimties koki sunaikinimą, gadinimą ir to tikrumoje nėra, — mūsų prigimtis vien apvaloma, nors joje pasilicka pageidimų šaknys. Krikščioniškasis apsimarinimas nėra tikras savęs nekentimas, arba neprotinga, nerimta kova; nuo jų skiriasi apsimarinimas: 1. sutvarkdamas ir *apmalšindamas* pageidimus ir bloguosius palinkimus, 2. *atsižadėjimu* kai kurių leistinių dalykų, kuriais turėjome teisės naudotis, su tuo tikslu, kad toli būtume nuo neleistinių.

Šv. Povilas apaštalas sako: „kas kitaip mokina ir nesilaiko sveikų mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžių ir to mokslo, kurs ataitinka maldingumui, tas yra puikus, nors jis nieko nežino, bet sirguliuoja ginčijimais klausimais ir žodžių kova, iš kurių kilsta pavydai, berniai, piktžodžiavimai, pikti įtarimai, susirėmimai sugedusio išmanymo ir tiesos nustojusių žmonių... tie, kurie nori pralobti, įpuola į pagundą ir į velnio žabangus, į daugelį nenaudingų ir žalingų pageidimų, paskandinančių žmones į prapultį ir į žuvimą (1 Timot. 6, 3-9). „Geriausią yra sutvirtinti širdį malone, ne valgiais” (Žyd. 13, 9).

Šv. Teresė rašo, kaip ji supratusi, jog klausydama atgailos pratimuose savo nuodėmklausio patarimų, daro malonią Viešpačiui savo valios auką. „Kartą galvojau apie dideles ir smarkias atgailas, kurias darė labai dvasinis asmuo. Ir su pasiilgimu maniau, jei Viešpats leistų, aš padaryti galėčiau smarkesnių atgailų, jei tik nereikėtų būti klusniai dvasios tėvui. Tuomet įstrigo mintin, ar nebūtų geriau, jei aš neklausyčiau jo šiame atvejuje. Bet Viešpats man pasakė: „Ne taip, mano dukte!

tu keliauji geru ir tikru keliu. Ar tu matai visas kitų daromas atgailas? Aš daugiau įvertinu tavo klusnumą" (pał. Tug. t. I p. 39).

8. Apsimarinimų rūšys.

Krikščioniškąjį apsimarinimą skirstome į dvi rūšis: *išvidinį* ir *išorinį*. Išvidinis apsimarinimas apima mūsų sielos galių, k. a. vaizduotės, medžiaginės atminties, ar būdo jautrumo suderinimą su apšviesto tikėjimu proto reikalavimais. Pav. protas pasako mėgstančiam pasigerti žmogui, kad pavojinga ir negera mąstyti ir svajoti apie svaigalus. Jeigu tų svajonių nesisaugoja ir savo vaidentuvės netvarko, — greitai nusikals. Kas prisimena ir mąsto apie skanius valgius, nors jie jį buvo į nuodėmę įtraukę, ieškos naujos progos jų gauti ir vėl persivalgyti. Tikėjimu apšviestas protas privalo sutvarkyti sielos išvidines galias. Tų galių sutvarkymas vadinasi išvidinis apsimarinimas.

Išorinis apsimarinimas apima kūno pojūčių sutvarkymą ir išorinį savęs baudimą. Žmonės daug nusikalsta nevalydamį savo pojūčių. Pav. perka brangius kvėpalus, jais apsišlaksto, kad nuolat galėtų džiaugtis jų kvapniū; bet toji tuštybė ir pojūčio nevaldymas greitai sielai padaro apgailėtinos žalos.

Išorinis savęs baudymas pasireiškia pasininkais, kietu guoliu, budėjimas, ašutinėmis savęs plakimu ir panašiais.

Krikščioniškąjį apsimarinimą taip-gi dalinama į *paties žmogaus noru* pasiimtąjį, arba *aktyvį* ir *be žmogaus noro* kitų jam sudarytas sunkenybes, kurios, atgailos dvasioje išskentėtos, valo sielą. Šis apsimarinimas vadinasi *pasivis*. Jo esmė susidaro iš žmogaus dvasios prisitaikymo prie patiriamųjų sunkenybių ir iš kantrybės. Ši apsimarinimo rūšis tęsiasi visą žmogaus gyvenimą, nors jisai būtų pasiekęs šviesiausios tobulybės. Aktyvis apsimarinimas, t. y. savo noru ir pasirinkimu pasiimtas, turi savyje kūno jėgos panaudojimą ir tiesioginį valios norą, kad save pergalėjus. Jisai yra apsisivalymo kelionėje svarbioji pratyba.

Jei apsimarinimą vaizduojamės kaip kovą,

tai turime *gynimosi* ir *puolimo* kovą. Žmogaus sielos priešai: velnias, papiktinantis pasaulis ir paties žmogaus aistros smarkiai puola pagundomis sielą. Siela ginasi, ir turime *gynimosi* apsimarinimą.

Kuomet-gi siela savo noru rūpinasi apmalšinti ir išnaikinti nuodėmių ir netvarkingų geidulių priežastis, atsisakant nuo leistinių ir nuo nebūtinai reikalingų dalykų, o net kartais tiesiog veikiant prieš geidulius, pav. prieš piktumą, — turime sielos kovojantį apsimarinimą, puolimo apsimarinimą.

Šv. Teresės raštuose randame jos atpasakojimą apie šv. Petro iš Alkantaros apsimarinimus. Jisai buvo kurį laiką šv. Teresės dvasios vadas ir sunkiose liudnumo valandose suramintojas. Šv. Petras iš Alkantaros darė didelę atgailą ir apsimarinimus per 47 metus. Kaip pats šv. Teresai prisipažinęs, tai miego nugalėjimas buvęs jam sunkiausias. Miegodavęs po pusantros valandos ir tai sėdėdamas. Visą laiką išbuvo basas ir savo galvos nieku neprisidengdavo nei karščio, nei šalčio metu. Valgydavo kas trečia diena, o kartais rečiau. Jo rūbai buvo menki, iš maišo pasiūti. „Kuomet man būdavo šalta, pasakojo jisai, nusiimdavau apsiaustą, atidarydavau duris ir kambario langelį, ir kuomet paskui prisidengdavau apsiaustu ir duris uždarydavau, tada pajusdavau, kad pasidarė šilčiau ir kūnas nusiramindavo" (žr. J. Janssen Tugendsch. I, p. 39).

Kaip kovos metu saviškiai ginasi nuo priešų, sakome, jog jie defensyvos laikosi, o kuomet patys puola priešus, sakome, jog padarė ofensyvą, taip lygiai tojo gynimosi ir puolimo būdas taikomas yra žmogaus apsimarinimams.

J.K.

AUTOMOBILIAI VAŽIUOJA BAŽNYČION.

Dievas sutvėrė pasaulį. Jį sutvėrė, kad jis liudytų apie Dievą ir skelbtų Jo garbę.

Dievas sutvėrė žmogų. Jo tikslas garbinti Dievas. Kurie žmonės tai darys, Dievas jiems žada amžinąjį laimingiausią gyvenimą pas save.

Dievas apdovanojo žmogų dieviškomis ypatybėmis. Jas žmogus turi naudoti Dievo garbei.

Žmogaus protas yra jo žymiausias didybė. Tas protas, svarstydamas Dievo sutvėrimus, jų prigimtį ir visą gamtą, padarė daug stebėtinų išradimų.

Tie žmogaus proto padariniai taip pat privalo skelbti Dievo garbę, kaip ir pats žmogus.

Katalikų Bažnyčia ta tikroji Dievo atstovė ant žemės, laimina visus geruosius žmogaus proto padarinius ir šaukia Dievo palaiminimo ant jų. Ji skiria įvairiems padariniams tam tikrus globėjus — šventuosius, kad jie, pas Dievą būdami, nuolat iš Jo ieškotų pagalbos ir palaimos tiems, kurie jų labai pavesti ir juos atmena.

Komunikacijos, susisiekiimo išradimai, kaip va, automobiliai, orlaiviai ir kiti, pavesti labai šv. Kristofero arba Krištofo.

Motoristų organe "Motor" tilpo straipsnis šiuo antgalviu: "Kur automobiliai eina į bažnyčią?" Iš straipsnio paaiškėja, kad jie "eina bažnyčion" Rock—River'yje, Ohio, Clevelando priemiestyje. Laikraštis rašo:

"Kiekvieną sekmadienį šv. Kristofero bažnyčioje, Clevelando miesto ribų, įvyksta apeigos šventinimo automobilių. Tai yra dalis to išaugusio pripažinimo šv. Kristofero, kaipo globėjo automobilių ir lygiai kaip ir kitaip keliaujančių. Orialyvystė taip pat pavesta to šventojo

globai.

"Šv. Kristofero bažnyčia aptarnauja Rock—River'io miestelį. Šale bažnyčios kas sekmadienis stovi eilių eilės automobilių, laukiančių palaiminimo kun. R. J. Pattersono, kuris tą paprotį ten pradėjo.

"Kitame laike automobilių savininkai įvažiuoja į tam tikrąją, tam skirtąją bažnyčios dalį, kad jų karai būtų palaiminti pirmiau negu jie juos pradės vartoti.

"Tas paprotys gavo pradžią, kuomet Clevelando vyskupas J. Schrembs parvežė iš Romos šv. Kristofero relikvijų ir suteikė tą dovaną šv. Kristofero bažnyčiai Rock—River'yje.

"Pats vardas Kristoferas reiškia Kristaus nešiotojas. Tokį vardą gavo vienas atverstas pagoniškasis kunigaikštis. Jis gyveno trečiame šimtmečiu. Jo vardas buvo Efferas. Jis buvo Arabijos karaliaus sūnus. Jis buvo labai augalotas ir nepaprastų jėgų. Jam teko susitikti su vienu krikščioniu atsiskyrėliu (pustelniku). Nuo šio jis pažino krikščionių tikėjimą, jį priėmė ir buvo pakrikštytas.

Atsivertėlis nusprendė, kad vietoje nuolatinės maldos ir pasninkų jis panaudos savo jėgas nešioti per labai sriaunę upelį, kuris žmonėms buvo pavojingas peireiti.

Vieną dieną prie upelio priėjo nedidelis vaikelis. Stipruolis paėmė jį nešti kiton pusėn. Benešdamas pajuto, kad tas vaikas eina vis sunkyn ir sunkyn. Kilnotojui rodė, kad jis neša viso pasaulio našta ant savo pečių. Labai pavargęs pasiekė antrojo krašto. Čia vaikelis pasisakė esąs pasaulio Atpirkėjas. Jis liepė kėlikui įsmeigti savo lazda į žemę. Ryto metą lazda virto didžia gražia palma.

Nuo to laiko kėlikas gavo Kristofero vardą ir jį piešia su Kūdikiu Jėzum, lazda ir palma."

Šv. Bernardo Vienuolių Užeiga.

Italija nuo Centralės ir Šiaurinės Europos skiria Aukštieji Alpų kalnai. Jų viršūnių grandinės tęsiasi eilių eilėmis. Į Italiją, į tą, tiek senovėje, tiek dabar, dailės grožės ir kultūros šalį kelionė reikėjo atlikti per Alpų kalnus.

Amžinasis Miestas, Roma, visuomet buvo įvairių keleivių kelionių tikslas. Tam tikslui atsiekti reikėjo perkopti aukštuosius Alpų kalnus. Francijos ir Vokietijos keleiviams nuo seniausių laikų tekdavo pereiti Šv. Bernardo Kelią.

Jis eina iš Swisso į Italijos miestą Aosta. Čia reikia belipant iškilti 8000 pėdų aukščiau jūros paviršiaus ir pereiti pavojingas aukštumas.

Žiemą, pavasarį ir rudenį ta kelionė buvo nepaprastai pavojinga ir beveik negalima. Dabar ten keliauti pavojinga, nors pritaikinta daug naujų išradimų kelionėms lengvinti, o kaip buvo, kuomet tų pagerinimų nebuvo.

Kaip paprastai visur, taip ir čia, žmonėms pagalbon atėjo vienuoliai. Alpų apaštalas, šv. Bernardas iš Menthon, 962 m. įsteigė vienuolyną ir pakelevingiems užėigą. Užėiga stovi aukščiausioje kelio vietoje, daugiau kaip aštuoni tūkstančiai pėdų aukščiau jūros paviršiaus. Aplink tą vietą, kaip milžinai, stovi aplinkui didžiulių kalnų viršūnės, dažnai per metų metus, apsidengia amžinu sniegu. Ta užėiga ir šiandien atlieka tuos gailėstingumo darbus, kuriems ją įsteigė šv. Bernardas.

Viduramžių Keleivis.

Šiandien Didžiojo Šv. Bernardo užėigą galima pasiekti lengvai, pasinaudojant moderninėmis susisiekimo priemonėmis. Kas nori gali pasirinkti lėtesnę kelionę, bet užtat daug įdomesnę,

lektrinis traukinėlis daveža Šv. Bernardo kloniui Orsieres kaimo. Nuo ten reikia lipti vis aukštyn ir aukštyn apie panašią į viduramžių keleivių žygį. E-16 mailių, nuo 2500 pėdų iki 8000.

Orsieres yra tipingas Alpų kaimas. Jo gatvės, grįstos kalnų akmeninių sluoksnių gabalais, yra siauros ir ne reguliarės; namai vieni medžio, kiti akmens, su tvirtai pastatyta kaimo viduryje bažnyčia. Pro šalį bėga nuo kalnų žemyn smarkus upelis.

Įdomūs ten namai. Triobėsio požemis yra dažniausia gyvulių tvartas. Gali matyti, kaip į tą patį namą, tik įvairiomis durimis, keliauja žmonės, karvės, avys ir ožkos. Kaimo viduryje, netoli bažnyčios, gali matyti gražias skalbėjų grupes. Ten atvesta upelio tyro vandenėlio ir įtaisyti skalbimo prietaisai.

Nuo šio kaimo prasideda jau tikrasis kopimas aukštyn. Paprastas pas Šv. Bernardą kelias yra išvestas kraštų uolos iš pietų pusės Entremonto klonio. Šiuo keliu einant nerandi nei lygumos, nei tiesumo: jis eina aukštyn ir aukštyn nuolatiniais vingiais.

Rodos matai ilgių ilgiausią žaltį, kuris raitosi tarp kalnų, tai eidamas uolos kraštu, nuo kur apačios dugno nesimato, tai įsilysdamas į patį kalną, tai staiga, tai pailgesniu lanku pasisukdamas. O reginiai, reginiai net nuo neperdidelės aukštumos duoda tikriausio malonumo. Aplink, kaip tik užmatyti, draikosi medžiais ir krūmais pasipuošusios tarpkalnės, o ten giliai iš apačios siekia ausį kalnų upelio, su aukštais vandenkričiais, užimas. Kaip kur matai rodos besidriekiančią sniego juostą, o tai ne; tai ten teška žemyn

apsiputojęs tyriausio vandens upelis.

Dar žemiau tarp girių matai žaliuojančius pratarpius — tai ganyklos. Juo aukščiau, tuo mažiau dirbamos, ar šienaujamos dirvos. Aukštyn kylant nyksta ir stambūs medžiai, Randi tik krūmokšlius ir tuos pačius suvargusius.

Ant pusiaukelio į užėigą yra Šv. Petro kaimas. Jo gyventojai atliko čia sunkią kovą su kieta gamta. Jie čia kiekvieną žemės pėdą, dar galimą, paversti naudinga, tai padarė. Jie turi ganyklų ir dirbamos žemės. Čia kiekvienas šventai gerbia svetimą nuosavybę ir savininkų žemės sklypeliai neaptverti.

Kaimenės skambalai.

Eini aukštyn į kalnus. Kelionė sunki. To nejauti. Visur gražu, malonu. Čia negirdi paukštelių čiulbėjimų, bet tavo ausį siekia garsai “din-din-din; dan-dan-dan; skalan-skalan-skalan; džian-džian-džian; ir visa ta melodija aiduoja tarp kalnų ir klonių. Iš kur tai? Tai kaimenės skambalų muzika.

Šveicarijoje kiekviena karvė, ožka, avis ir mažas veršiukas turi šikšna paristą po kaklu skambaliuką. Skambaliukai įvairaus dydžio ir įvairaus skambėjimo. Jų tikslas yra, kad savininkai ar piemenys, girdėdami skambalų garsus, numanytų kur yra jų kaimenė.

Mat kalnus aukštai dažnai uždengia tamsūs debesys ir ūkai, per kuriuos neįžiūrėsi nieką per sieksnį. Tuomet tik skambalų garsai išduoda, kur yra kaimenė. Antrą vertus, skambalėlių ir skambalų garsai daro keleiviams ir vietos gyventojams nekurio malonumo.

St. Pierre yra tinkama vieta apsištoti praleisti naktį. Nuo ten, kaip šveicarai skaito, yra dar šešių valandų kelionės iki užėigos. Pusę kelionės atlikus kiekvienam keleiviui jau yra malonu sustoti ir pasilsėti.

Kaimas turi vieną gatvelę, šalia kurios driekiasi abiem pusėm kalninių bakūžių eilės. Yra kaime ir bažnytėlė. Reginiai iš čia į visas puses labai gražūs.

Kaime yra viešbūtis “Hotel du Dejeuner de Napoleon Premier” duoda patogų pernaktvojimą. Jis giriasi turėjęs garbės pavaišinti Imperatorių, kuomet tas su savo armija 1800 metais žygiavo Šv. Bernardo Keliu į Italiją.

Štai jau pritemė. Girdimi malonūs skambučių garsai. Jie vis eina artyn ir artyn. Ugi, mat, visa kaimenė partraukia į nakvynę. Ji atsigėrė ir nutraukia į savo tvartus, triobų rūsiuose.

Šalta. Drebulys pakratė. St. Pierre yra daug tūkstančių pėdų aukščiau jūros paviršiaus.

Apleidus St. Pierr'o kaimą, tenka kopti dar toli, toli aukštyn vis į kalnus. Čia gamta darosi vis labiau laukinė. Kalnai jau ima išsivilkti iš savo žaliuojančių rūbų ir pasirodo nuogos akmeninės uolos, tarp kurių kur-ne-kur kišo suvargęs krūmokšlis ir pasirodo Alpų rožės. Kelias nuo kaimo eina šniokščiančio, užiančio, burbuliuojančio upelio krantu. Upelio dugnas vienu uolų ir akmenų. Pro uolas per akmenis, tarp jų teka su didžiu smarkumu nuo kalno vanduo. Jo smarkumas toks didis, kad pargriauja įsibridusį žmogų, jei jis bus neatsargus. O šaltumėlis to vandens, tai beveik nepakenčiamas.

Štai kelias jau užvingiavo aukštai. Visur uolos. Išskyrus upelio užimą, visur viešpatauja tylą, — ta šventoji, didinga tylą, kuri įvyksta prie visų didybių. Ir čia didybė. Baisūs, didingi, aukšti kalnai. Nuoga gamta. Nėra žmonių išradimų. Nei jų pačių čia nematai. Kaminių dūmai ten nesuodina. Karų, dirbtuvių užimas čia nepasiekia. Tik išgirsi kartais skardų kalnų erelio balsą, ar kranklio kosėjimus. Tyla, didybė taip

ir kelia mintis prie Aukščiausiojo, kurio Apveizda tas didybės įvykdė.

O reginiai! Jie neaprašomi, nenupiešiami! Jų tiek daug, ir taip susipynę, ir tokie įvairūs ir taip didingi, kad tik žiūrėk ir sotink savo akis ir sielą!

Žiūri — o ten stiebiasi padangėсна aukštos, tai smailios, tai bukos, tai siauros, tai plačios viršūnės. Jų vienos prisidengusios balčiausiomis sniego kepurėmis, kitos be kepurių, bet už tai driekiasi nuo jų viršūnių, lyg nuotakos, velionas, ar kaspiniai, baltos sniego juostos. Kitur išrodo, kad kalnai prisisagstę prie savo krūtinės baltųjų rožių ar lelijų — tai sniegu plotai, kurie vietomis dangsto kalnus. Dabar pridėk prie to šviesius, skaisčius, nieko netemdomus saulės spindulius, kurie žaidžia milijonuose blizgančių balčiausio sniego žvaigždelių. Pamatyk kaip tai atrodo tekant ir leidžiantės saulei, o didesnių gražumų nenorėsi ir nesitikėsi.

Ne bereikalo čia keliauja ne tik tie, kuriems reikia keliauti, bet ir tie, kurie ieško Dievo pieštų gražumų.

Tūkstančiai žmonių iš visų šalių lanko Alpų kalnus pasigrožėti, rasti ramumo.

Čia ir mokslininkai gali rasti maito savo protui, kuris nuolatos ieško naujų žinių, naujų tiesų ir sustiprinimo senųjų.

Vaišumas.

Štai jau čia jau turi būti užėiga. O čia baisenybė kelejvio akim. Priešais stovi baisios, nuogos, stačios uolos. Klonis į jas remiasi ir kelias baigiasi. Stačiai neužlipsi, šale nepraeisi. Kur pasidėti? Žmogaus sumanumas rado, ką padaryti.

Kelias, atsimušęs į uolas, krypsta visiškai kiton pusėn, negu reikia, ir raitosi, iriasi pačia uolos briauna sta-

čiai aukštyn. Pasiekęs atatinamą aukštumą pasisuka vėl tikrojon pusėn, ir štai priešais kelevį "garsioji užėiga."

Ji stovi ant pačios kalno viršūnės, ant tam tikros lygumos. Ji pastatyta iš pilko, palšo akmens. Langai jos su langinėmis ir maži. Ji išrodo niūri. Jokio pagražinimo iš lauko pusės. Gi praktiška iš visų pusių.

Kitur ji neviliotų žmogaus, bet čia kalnuose, jų kiekvienas kelevis sveikina kaip savo mylimiausią draugą, ar prietelių. Ir kur ne. Lipus keletą valandų vis aukštyn ir aukštyn; prisirijus tyriausio kalnų oro pilnus plaučius, žmoguje išauga vilko apetitas ir be to, reikalas pailsėti. Tai yra dabar. Bet kaip žiūrėjo į tai viduramžių kelevius, kurių vedė per kalnus svarbūs reikalai, kuriam dar nebuvo pataisyto kelio ir kaimų šalė kelio? Kokis džiaugsmas turėjo perimti jo širdį, pamačius tą pilką namą, kuris jam gal buvo gyvybės išgelbėtojas?

Štai kelevius jau pas užėiga. Jis prieina į priėngį, suskambina varpelį ir prašo priėglaudos. Durys atsidaro. Vienuolis sutinka kelevį. Pėkščiam keleviui sako, kad jis gali čia pernaktoti, gauti du kartu sočiai pavalgyti be jokio atlyginimo. Jei kas turi iš ko, gali palikti kokią nori auką koplyčios dėželėje. Neperseniai priešais užėigą pastatytas viešbūtis, kuriame apsistoja automobilistai.

Nors užėiga ir vienuolynas yra viename triobėsyje, bet vienuoliai turi sau atskirą jame dalį. Jų koplyčia yra labai graži, puikiai išpuošta ir turi brangių dailės paveikslų. Vienuoliai ten kalba savo maldas ir laikomos kas rytas Mišios 7 val. Vienuolyne yra knygynas, kuriame yra labai retų ir brangių knygų; yra muziejus, kuriame galima pamatyti rūpestingai surinktų kalnų gy-

vūnų, žolių, gėlių ir naugijų ypatybių, ir senovės romėnų liekanų, rastų apie-linkėse.

Šunys.

Ne joki prijaukinti gyvulėliai neturi tiek daug žiemos metu darbo, kaip garsūs Šv. Bernardo užteigūs šunys. Jų užduotis ieškoti paklydusių kalnuose keleivių ir teikti jiems pagalbą. Jie savo darbą pradeda apie rugsėjo pabaigą ir baigia birželio pabaigoje.

Kalnų kelias, šale kurio stovi vienuolynas yra pirmieji kelias tarp Šveicarijos ir Italijos. Daugiau dvidešimties tūkstančių (20,000) keleivių kasmet tuo keliu žygiuoja. Du trečdaliu keliauja žiemos metu. Keleivių daugumą sudaro neturtingi darbininkai, kuriems kitokios komunikacijos priemonės yra perbrangios.

Mokymas šunų atlikti gelbėjimo darbą atliekama paprastu būdu. Jauni šunys vasaros metu imami į vietas, kuriose visuomet yra sniego. Žmogus krinta ant sniego, kartais ant jo viršaus, kartais apsikapsto sniegu. Jaunas šuo siunčiamas ieškoti neva paklydusio keleivio. Kada jis randa gulintį snieguose, jis mokomas staugti ir loti, kad keleivis pabustų, jei jis užmigo, ir moko šunį vesti keleivį į užteigą.

Pilnai užaugęs Šv. Bernardo šuo turi aukščio 30 colių iki peties viršui ir sveria apie 150 svarų. Jie yra nepaprastai stiprūs. Radęs prišalusį, apalpusį keleivį, šuo jį vilktė velka į užteigą ir tai sugeba atlikti iš labai toli ir prieš kalną. Seniau tie šunys nešdavo po kaklu vyno ir ant nugaros, tam tikrame balne, maisto. Dabar jie nešioja tik vyno, nes patirta, kad maisto sunkumas ant nugaros šunims labai trukdė keliauti sniegu.

Kuomet privesta telefono vielos iki

vienuolyno, nei vienas keleivis nuo to laiko nežuvo ant Šv. Bernardo Kelio. Mat, vienuoliai, telefono dėka, žino, kiek keleivių yra kelyje, kur jie gali būti ir laiku išsiunčia šunis, kad keleivius privestų į užteigą.

Nežiūrint visų išradimų Šv. Bernardo šunims nesumažėjo darbas ir gaillestingi vienuoliai nesustojo gelbėję keleivių.

KATALIKŲ PASAULY

WASHINGTON, D. C. *Mirė.* Neseniai staiga mirė vienuolis jezuitas, tėvas Pranciškus Tondorf. Jis buvo Georgetown'o universiteto profesorius ir garsiausias seismologistas, tai yra, žemės drebėjimo pranešėjas. 1923 m. jis anksti pranešė, kad įvyks didelis žemės drebėjimas Japonijoje. Taip buvo. Nuo to laiko visi mokyti žmonės atkreipė į jį visą savo dėmesį.

ROMA. *Šv. Petro Brangenybės.* 1925 m. iš Šv. Petro bazilikos buvo pavogta daug brangenybių. Dabar Romos policijos jas susekė. Pralotas Bocchini, Šv. Petro išdinės saugotojas įrodė, kad jos yra tos pačios.

Eduardo Bruscoli buvo įtariamas, kad jis padėjo pavogti. Buvo suimtas; vėliau jį paleido. Dabar vėl suimtas.

Tos brangenybės bazilikai buvo paauktos Ispanijos karaliaus Alfonso ir Kolumbijos respublikos.

PARYŽIUS. *Atmaina.* Kapueinas (vienuolis) tėvas Kolumbanas buvo karo metu laivo Achille Lefebvre kapitonas. Jis vadovavo francūzų laivynui Rytuose. Jis dalyvavo Yser'o mūšiuose.

Gi dabar laikė gedulo Mišias už kritusius mūšiuose, beginant Dixmunde ir Yser.

Pamaldose dalyvavo p. M. Georges Legues, laivyno ministeris. Tai įvyko Šv. Eloi bažnyčioje, Dunkirke.

MUSŲ DARBAI

Sukaktuvės.

Šiomet yra dešimti metai kai plaukia "Laivas". Jisai lanko tūkstančius lietuvių šeimynų; pasiekia Lietuvą, nuplaukia į Braziliją, Argentiną, pamato jis Angliją ir jos kolonijas. Kur tik lietuviai katalikai gyvena, visur "Laivas" plaukia. Skaitytojai džiaugiasi, galėdami iš "Laivo" patirti plačiau išdėstytas tikėjimo tiesas, galėdami nuraminti savo dvasines baimes, išgirde sąžinės dalykų paaiškinimus "Klausimuose ir Atsakymuose." Kas tik kiek ilgiau "Laivą" skaitė, — visi jį pamilo ir su juo nenori skirtis. Iš Lietuvos ir kitur gauname padėkos laišku, kad juos "Laivas" tikrai suramina ir padeda persikelti per audringas gyvenimo jūras.

Taigi, dešimti metai eina kaip "Laivas" patarnauja katalikams. Rodos, tai trumpas laikas laikraščiu, bet ilgas tiems, kurie jį skaitė. Laikas praėjo, jo nėra, bet pamokinimai pasiliko mintyje, o gražūs pavyzdžiai, vaizdeliai piešti, nuolat prisimena ir skatina "Laivo" skaitytojus prie gero.

Būtų gera, kad šia 10 metų sukaktuvių proga visi "Laivo" skaitytojai surastų tik po vieną naują "Laivui" skaitytoją. Tai būtų geriausias sukaktuvių paminėjimas. "Laivo" kaina visame pasaulyje vienoda \$2.00. O Kolegijos Remėjai, kurie įstoja į šią Organizaciją, gaudami dvasines malones ir it apsidraudami dvasiniai, kad būtų kam už juos šv. Mišios laikyti ir maldos kalbėti, ir įneša metinę duoklę \$3.00, tie gauna "Laivą" veltui.

Brangūs Remėjai, Jūs savo doleriais parėmėte kilnų darbą, auginate Kolegijos Fondą, kuris bus panaudotas Bernaičių Kolegijai įkurti. Pamažu, bet tikru žingsniu einame prie tikslo. Su jūsų pagalba Amerikos lietuviai katalikai susi-

lauks naujos lietuvių tautos ir tikėjimo tvirtovės.

Paminėkime "Laivo" sukaktuves, gaudami jam kiekvienas bent po vieną naują skaitytoją, ir Kolegijos Remėją.

Kolegijos Remėjai:

Vajaus metu Worcester'ųj aukojo sekanti asmenys:

Ambroževičius, B. Jurgelionis, J. Puzura, F. Šimkus, J. Čieliauskas, L. Virbiekas, M. Simmiskis, A. Karsokas, S. Šimankauskas, A. Petrulaitis, J. Ramanauškas, B. Sereičikas, J. Jankauskas, M. Jermalienė, A. Vaičiulis, M. Dabravalskiūtė, E. Žideckienė, A. Okleiteris, J. Čepulionis, P. Gužauskas, A. Ališauskas, J. Dirsė, V. Piliponis, A. Kilimonas, V. Babonas, A. Klinga, V. Navikienė, B. Vyšniauskas, P. Kerulis, A. Laukaitienė, M. Bunevičius, J. Arenta, R. Sinkevičius, J. Slavickas, S. Bublys, M. Butkevičius, I. Raulušonis, A. Dailidė, P. Galevičius, A. Jankauskas, J. Vieraitis.

50c. — M. Dusevičius, M. Rudzevičienė, J. Kazlauskas, J. Taparauskas, V. Miklušis, P. Čepulis, P. Kazalupskis, K. Lagunavičius, J. Leikauskas, K. Palušas.

40c. — K. Rabačiauskas.

V. Karlonis Schenectady, N. Y.	3.00
O. Vedeckienė West Frankfort, Ill.	3.00
A. Sakalis Racine, Wis.	3.00
Mrs. Domkienė Chicago, Ill.	5.00
E. Siriumienė Chicago, Ill.	3.00
A. Jansonienė Cicero, Ill.	5.00
Jonas Visockis Chicago, Ill.	3.00
J. ir Pilom. Smilingiai Aurora, Ill.	11.00
Juozas Samušis Moline, Ill. ..	4.00
Ona Kvedaitienė Scranton, Pa. ..	3.00
Marė Kalašinskienė Chicago, Ill.	3.00
Jonas Sereičis Chicago, Ill.	5.00
Sus. Viličiūtė Hartford, Conn...	5.00

A. L. K. Susivienijimo Apskr.		Mat. Žaldokas Chicago, Ill.	25.00
Wisconsin, "Lietuvių Dienos"	53.00	Ipol. Martinka Chicago, Ill.	2.50
Sheboygan Vyčiai	10.00	Just. Lauraitis Chicago, Ill.	2.00
Dr. Bložis Chicago, Ill.	19.00	Roz. Vedeckienė Chicago, Ill. ..	1.00
Elzb. Sereikaitė Chicago, Ill.	25.00	Kaz. Valaika Chicago, Ill.	5.00
Antanina Beinoraitė Chicago, Ill.	100.00	Kaz. Krivickas Chicago, Ill.	5.00
Julė Poškaitė Chicago, Ill.	50.00	Juoz. Lukša New Haven, Conn.	3.00
Kazys Jokūbaitis Chicago, Ill.	50.00	Kun. A. J. Bartkus Westville, Ill.	3.00
Mar. Ragauskienė Racine, Wis...	3.00	J. Petraitis Chicago, Ill.	10.00
P. Valotkavičius Detroit, Mich. ..	3.00	Ona Kavaliauskienė Chicago, Ill.	5.00
Vikt. Kasparienė Taylorville, Ill.	2.00	Juozas Brunza Chicago, Ill.	1.00
Pijus Beržinskis Chicago, Ill. ..	5.00	Jon. Čiapaitis Chicago, Ill.	3.00
F. T. Chicago, Ill.	1.00	Jon. Lebežinskas Chicago, Ill. ..	2.00
Ant. ir Em. Nausėdai Chicago, Ill.	10.00	Dom. Maksvytis Chicago, Ill. ..	3.00
Gasp. Butkevičius Chicago, Ill. ..	5.00	Kar. Rasimas Chicago, Ill.	2.00
Jonas Norvudas Chicago, Ill. ..	1.00	Edv. Šiliauskas Chicago, Ill.	2.00
Juozas Riška Chicago, Ill.	1.00	Ignas Rekus Chicago, Ill.	2.00
Vinc. Mačiukonis No. Chicago, Ill.	1.00	Jon. Vedeckis Chicago, Ill.	1.00
St. Blaževičius No. Chicago, Ill.	1.00	Zof. Tindžiulienė Chicago, Ill. ..	1.00
Mat. Stankevičius No. Chicago, Ill.	1.00	Juoz. Serevičius Chicago, Ill.	2.00
J. ir M. Mazeliauskai No. Chicago, Ill.	1.00	Jon. Kaitulis Chicago, Ill.	2.00
Ant. Martišius No. Chicago, Ill.	1.00	Kaz. Marčinauskas Chicago, Ill. ..	1.00
Ant. Makuška No. Chicago, Ill.	2.00	Juoz. Berkelis Chicago, Ill.	5.00
Kaz. Lukošaitis No. Chicago, Ill.	1.00	Jon. Kupčiūnas Chicago, Ill. ..	2.00
Elzb. Kaminskienė No. Chicago, Ill.	1.00	Vinc. Nausėda Chicago, Ill.	5.00
Karol. Aleknienė No. Chicago, Ill.	1.00	Ant. Rugienis Chicago, Ill.	2.00
Vinc. Dargužis No. Chicago, Ill.	2.00	Myk. Kareckas Chicago, Ill.	5.00
Teof. Mačys No. Chicago, Ill. ..	1.00	Kaz. Roskinas Chicago, Ill.	2.00
P. Stankaitis Bridgeport, Conn. ...	3.00	Jon. Drazdauskas Chicago, Ill. ..	2.00
Ag. Lorienė Bridgeport, Conn. ..	3.00	Jon. Bardauskas Chicago, Ill.	1.00
F. Sklepovich Chicago, Ill.	3.00		
A. Noreikienė Rockford, Ill.	3.00	(Bus daugiau).	
O. Rukienė Gary, Ind.	3.00	Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams	
Juz. Katauskienė Chicago, Ill. ..	3.00	už aukas.	<i>Remėjų Centras.</i>
Zuz. Buivydas Thompson, Pa. ..	3.00		
Jon. Rutkauskas Chicago, Ill. ..	2.00		
Myk. Daugelis Chicago, Ill.	2.00		
Dumbliauskas Chicago, Ill.	2.00		
Pet. Karpavičius Chicago, Ill. ..	2.00		
Ant. Deksnys Chicago, Ill.	5.00		
Myk. Paskačimas Chicago, Ill. ..	2.00		
Juozapina Ruzgaitis Chicago, Ill.	1.00		
Povilas Māsrys Chicago, Ill.	2.00		
Jon. KIRSTUKAS Chicago, Ill.	1.00		
VL. Unikauskas Chicago, Ill.	1.00		
Jon. Simonavičius Chicago, Ill. ..	5.00		

A. † A.

VERONIKA ŽVIRGŽDYNIENĖ,

Nuolatinė Marijonų Kolegijos Remėja, mirė sausio 10 d. 1930 m., Chicago, Ill., sulaukus 53 m. amžiaus. Už ją atlaikytos 16 ir 17 sausio šv. Mišios Marijonų Vienuolyne, o visų Remėjų prašome sukalbėti už jos sielą po 1 Ražančiaus dalį.

Amerikos Lietuvių Žinios.

LOWELL, MASS. — Pas mus jau nuo senai buvo daugelis "Laivo" skaitytojų ir bernaičių kolegijos remėjų, bet mes neturėjome Kolegijos Remėjų organizacijos skyriaus. Todėl sumanėme toki skyrių įsikurti.

Gruodžio mėn. 29 dieną 1929 m. tuojau po sumos gerb. kun. Strakausko, mūsų klebono paraginti, suėjome visi į salę. Kadangi tuo laiku pas mus viešėjo kun. J. Navickas, kolegijos direktorius, tai ir jisai atėjo. Kun. J. Navickas atkalbėjo maldą, paaiškino Kolegijos Remėjų organizacijos tikslą, paskelbė visų Šv. Juozapo parapijoje esamų remėjų pavardes ir nuo savęs paragino kurti skyrių ir išsirinkti sau valdybą.

Pasirodė, kad remėjų yra didelis skaičius, kurių tarpe keletas yra garbės ir amžinų narių. Patsai mūsų gerb. klebonas kun. P. Strakauskas yra garbės narys; p.p. Kochauskai, Dziadulioniai, ir Paulauskai yra amžinieji nariai.

Be ilgų svarstymų prieita prie valdybos rinkimo. Pirmininku išrinktas p. Vladas Paulauskas, kuris yra didėsės darbininkų organizacijos — L. D. S. — centro pirmininku ir Kolegijos Remėjų amžinas narys. Raštininku išrinktas p. Tamas Versiackas, vienas žymiausių mūsų kolonijos veikėjų.

Skyriaus valdybos pareigos yra išrinkti iš remėjų aukas, atnaujinti "Laivo" prenumeratas, reikalui esant pataisyti antrašus, kuomet persikeliama į naują vietą.

Ne vien tiktai atskiri asmenys, bet ir draugijos prisidėjo prie remėjų. Švenč. Vardo draugija paliko nuolatine remėja ir Aušros Vartų Moterų draugija pasižadėjo suruošti kolegijos reikalams vakarą, iš kurio tikimasi didelio pasisekimo.

Tuomet draugija paliktų net amžina remėja.

Reikia pasidžiaugti, kad pas mus įsikūrė skyrius, iš kurio valdybos galima tikėtis, kad jinais platins "Laivą" vietinių lietuvių tarpe ir tokiu būdu išaugins vietinį skyrių į stiprią draugiją.

Remėjas.

NEW BRITAIN, CONN. — Gruodžio 22 d. 1929 m. M. Kolegijos Rem. skyrius laikė mėnesinį susikimą; padarė daug gražių nutarimų ir išrinko skyriaus valdybą šiemis metams: būtent, pirmininkė — O. Razdevičienė, rašt. — B. Mičiūnienė, išdininkė — O. Gudinienė.

Paskyrė iš skyriaus izdo 10 dol. Marjonų Kolegijai, kurię tapo pasiūsti gruodžio 23 d. 1929 m. Aukau 2 dol. gėlėms ant Kalėdų šv. Andriejaus bažnyčiai.

Gruodžio 31 d. 1929 m. surengė balių bendrai su L. D. Sąjungos skyriumi. Kadangi geraširdės narės minėtam baliui daug ką paaukojo, tad dar ir pelno liko, nepaisant, kad ir nedaug publikos buvo. Mat tą vakarą buvo sandariečių vakarienė ir šiaip naminių šių laikų "munšain parių", tai visus šiaudinius katalikus ir pavergė. Balius buvo laikytas jaunimui, bet ir to mažai buvo, nes jaunimas mūsų kolonijoje labai neorganizuotas, iš katalikiško atžvilgio. Mūs jaunimo nekurią dalį turi pasižaboję bolševikėliai ir sandariečiai. Keno čia kaltė, sunku išaiškinti, bet padėtis apgailėtina.

Ačiū širdingai visiems remėjams-oms ir visiems dalyviams minėtam baliui dalyvavusiems. Taip-gi ačiū kun. E. Grikiui už leidimą svetainės ir skelbimą bažnyčioj, kun. E. Gradeckiui už apsilankymą ir pasidarbavimą išplatintime tikiėtų širdingiausiai ačiū. Narė.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Ar ražančiai netenka atlaidų, jei duodi jais naudotis kitam asmeniui?

J. Žilienė.

ATSAKYMAS. — Einant senais įstatymais ražančiai atiduoti kitiems asmenims, kad jie naudotųsi kaip savininkai tų ražančių ir pelnytų atlaidus, netekdavo savo atlaidų.

Dabar pagal naujus įstatymus apie ražančius jie nenustoja savo atlaidų, jei ir duotum jais naudotis kitiems asmenims.

KLAUSIMAS. — Ar ne nuodėmė, jei tėvai ar giminės kišasi į vaikų pašaukimą ir trukdo jiems pildyti Dievo valią?

ATSAKYMAS. — Tėvų ir giminų yra šventa užduotis kištis į vaikų pašaukimą. Tas įsikišimas turi būti toks: jie turi priedermę tėmytis gerai į vaikų būdo ypatybes ir jų palinkimus. Jie privalo geras ypatybes ir gražius palinkimus vaikuose palaikyti ir lavinti, gi blogas ypatybes ir netikusius palinkimus rauti lauk. Jie klaidingai daro, jei palieka vaikams augti, netaisant jų ir manant, kad užaugs patys susipras ir pasitaisys.

Jei tėvai ar giminės pastebi vaikuose palinkimą pasišvesti tarnauti Dievui kunigystėje, ar vienuoliniame luome, tai ne tik neprivalo trukdyti, bet tuos palinkimus remti.

Kiekvienas žmogus yra visais atžvėgiais pilnoji Dievo nuosavybė. Taip yra ir su vaikais. Jei Dievas juos šaukia į savo tarnybą, o tėvai ir giminės trukdo, tai jie nusižengia Dievui ir daro didelę skriaudą vaikams. Jei jie taip daro iš paniekos tam religiniam pašaukimui, tai nusikalsta sunkiai.

KLAUSIMAS. — Kas reikia mąstyti, kalbant ražančių?

O. P.

ATSAKYMAS. — Kalbant ražančių, kaip ir kitokias maldas, reikia jungti žo-

džius ir mintis. Malda lieka be vertės ir naudos, jei kalbėsi žodžius, o mintys bus kažin kur.

Taigi kalbant “Tėve mūsų,” “Sveika Marija” ir “Garbė Tėvui...” reikia mąstyti Jėzaus ir Švenč. Panos Marijos gyvenimo paslaptis.

Kiekvienoje maldaknygėje galima rasti tas paslaptis išvardintas.

Už kalbėjimą ražančiaus yra atlaidai. Norint pelnyti Dominikoninius ražančiaus atlaidus, reikia apmąstyti viršminėtasias paslaptis, kiti atlaidai pelnomi ir be paslapčių apmąstymo. Bet tai nereiškia, kad tuomet gali melstis išsiblaškęs, be sutelkimo minčių. Tuomet gali besimelsdamas mąstyti kitas išganingas mintis.

KLAUSIMAS. — Kas yra parapijos bažnyčia?

Jonas V—kus.

ATSAKYMAS. — Girdėjai, kad katalikas privalo priimti Velykinę Komuniją savo parapijos bažnyčioje, kad reikia imti šliubas parapijos bažnyčioje prie savo klebono ir nors dviejų liudininkų.

Parapijos bažnyčia yra ta, kurios ribose nuolatos gyvena ir prie kurios privalai priklausyti.

Amerikoje, kurioje gyvena daug susimaišusių tautų ir kiekviena jų turi savo parapijas su bažnyčiomis, atskirai nuo angliškai kalbančių žmonių. Tuomet lietuvių, pavyzdin, parapijos bažnyčia yra ta, kurios ribose jis gyvena, arba prie kurios jis yra prisirašęs.

KLAUSIMAS. — Jei katalikui tenka gyventi šalyje, kurioje yra leista valgyti mėsa penktadienyje, ar gali jis valgyti, jei jo šalyje nėra leista?

Keleivis.

ATSAKYMAS. — Pasninkai stovi su vieta, o ne keliauja su žmogumi. Jei tu apsigyvenai tokioje šalyje, kurioje ir penktadienyje leista valgyti mėsa, tai gali valgyti tenai. Kaip sugrįši į savo šalį,

kurioje to leidimo nėra, turėsi susilaukyti nuo mėsos penktadienyje.

Negalima laikytis tos nuomonės, kad ten valgiau, tai ir čia galiu valgyti.

KLAUSYMAS. — Savo gyvenime du kartu mačiau šviesą ant dangaus. Kaip dar buvau mažas Lietuvoje ėjau kartą naktyje su tėvu. Staiga pamačiau raudoną šviesą ant dangaus, panašią į juostą.

Kuomet sušukau savo tėvui ją parodyti, ji pranyko.

Antrą kartą panašią šviesą regėjau dabar neseniai.

Labai anksti ryte, galima sakyti naktyje, ėjau į darbą. Pažvelgęs į žvaigždes, ėmiau melsti Dievą ir Jo šventuosius, kad nugalėčiau visus blogus palinkimus. Ant kampo laukiau gatvekario.

Tuom tarpu švystelėjo ant dangaus. Aš pažvelgiau. Pamačiau ilgą, raudoną šviesą. Jos vienas galas plonas, antras storas. Sušukau žodį į Dievą. Šviesa pranyko.

Prašau paaiškinti, ar galima tikėti, kad čia yra kokis Dievo ženklas?

Amerikos Lietuviai Katalikai

turi tik vieną savo dienraštį, kuris gina tikinčiųjų dvasinius ir medžiaginius reikalus, kuris visiems geros valios žmonėms mielų noru patarnauja, — tai

“DRAUGAS”

Jo kaina: Amerikoje metams \$6.00; 6 mėnesiams \$3.50.

Lietuvoje metams \$7.00; pusei metų \$4.00.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkitės “Drauge”, nes “Draugas” kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

“Draugo” knygyne galite gauti įvairiausių knygų. Reikalaukit katalogo. Jis siunčiamas veltui. “Draugo” adresas:

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Lietuvoje, daug žmonių būdavo šneka, jog esą atsitikimų, kad dangus atsiveria ir, tai pamatęs, gali nuo Dievo išsiprašyti, ko nori. Ar galima į tai tikėti?

J. S. Detroit.

ATSAKYMAS. — Reikia tikėti tvirtčiausia į tai, ką Dievas per Jėzų Kristų apreiškė ir ką dabar Katalikų Bažnyčia kaipo Jėzaus mokslą ir palikimą skelbia.

Nuo Dievo gali išsiprašyti visko, kas sutinka su Dievo valia, jei prašysi su gyvu tikėjimu per Jėzų Kristų. Jėzus pats pasakė: “Ko prašysite Tėvo, mano vardan, duos jums.”

Į žmonių pasakas nesiskubink tikėti, nors jos būtų ir gražios, bet jos tik pasakos.

Dangus kartais atsiveria, kaip jis atsivėrė šv. Steponui, pirmajam kentėtojui, šv. Jonui apaštalui, šv. Povilui ir kitiems, bet kaip jis jiems atsivėrė, nežinome.

Kad pasirodančios ant dangaus šviesos yra dangaus atsivėrimas, itin dabartiniuose laikuose, nereikia skubintis tikėti. Jos gali būti šiaurės spindėsio darbas, gali būti praėjusios kometos uodega/ir t.t.

Kiekvienas žmogus savo antprigimtą tikėjimą visuomet privalo remti Jėzumi

Kristumi ir Jo neklystančia Katalikų Bažnyčia. Tokis tikėjimas yra nesugriau-namas. Kas savo tikėjimą remia žmonėmis, jų pasakojimais, to tikėjimas yra ant labai silpnų pamatų. Jis supratęs, kad įvairūs žmonių tvirtinimai yra tik pasakos, meta savo tikėjimą ir lieka netikintis. Žuva.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.